

[Holst.]

Jeg har set, at der i OECDs komité for bistand til udviklingslandene har været sat et spørgsmålstegn ikke ved Danmarks vilje, men ved Danmarks evne til at nå op på den ene procent af nationalproduktet. Hvis det er således, at Danmark har svært ved at nå derop, kunne man spørge sig selv om, hvad årsagen er hertil. Den konference, som Mellemlfolkeligt Samvirke har afholdt, havde som tema: er der flaskehalse i vor u-landsbistand, og i givet fald: hvorledes kan vi få fjernet disse flaskehalse? Hvis flaskehalsen er, at man ikke kan udvide beløbsrammen, er det jo relativt let for ministeren at klare det spørgsmål. Hvis flaskehalsen er, at det i virkeligheden er projektbistanden og det arbejde, der skal gøres for det enkelte projekt, der tager så megen tid, at vi administrativt ikke er i stand til at klare opgaverne, så mener jeg, at vi nok i højere grad skal se på den administrative side af sagen, selv om jeg udmærket erindrer mig, at der ved første behandling også var nogenlunde enighed om hos alle ordførerne, at vi endelig måtte administrere så effektivt og jeg forstod også så billigt som overhovedet muligt. Jeg synes, det må være helt oplagt, at kvaliteten og effektiviteten af den bistand, vi yder, må være afhængig af det arbejde, der kan lægges i det, når det drejer sig om projektbistand, og det må være lige så oplagt, at en sådan projektbistand må tage sigte på at projektere anlæg, der på længere sigt må klare det formål, som er nedlagt i loven. Derfor må jeg også anmode om, at vi på længere sigt i højere grad evaluerer denne bistand således, at den svarer til den ånd, som er angivet i loven, og også dens bogstav. Jeg forstår, at der er bestræbelser i gang for at vurdere projekternes betydning, og det skulle glæde mig, om vi en dag her i højere grad kunne sige noget om, hvilke retninger og hvilke veje vi burde gå for at opnå det, vi ønsker, nemlig en direkte støtte til u-landenes udvikling.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforlaget, således som det foreligger, til vedtagelse.

Lembourn: Der kunne måske nok være grund til at gå ind på en række u-landsproblemer ved behandlingen i dag, men da det jo kun drejer sig om en mindre ændring

af gældende lovgivning, en forøgelse af lånerammen, er det måske alligevel ikke det rigtige sted at tage en sådan omfattende debat; det får vi vel lejlighed til senere.

Men det kan være rigtigt, når det af hr. Holst bliver nævnt, at man kan diskutere effektiviteten, at man kunne stille det spørgsmål, om vor u-landspolitik er massiv nok, om vi i tilstrækkelig høj grad har magtet at kombinere hjælp, uddannelse og projektinvesteringer. Man kunne også drøfte det, som hr. Holst nævnte, og som er blevet diskuteret på u-landskonferencen, hvilke lande vi skal give hjælp. Jeg vil dog dertil gerne sige, at jeg tror nok, man skal koncentrere sig og ikke sprede hjælpen over for mange lande, og at den politik, man hidtil har ført i den henseende, vel egentlig ikke kan kritiseres.

Men som sagt, jeg tror ikke, vi skal gå ind på en større og omfattende debat om disse problemer nu, og jeg kan på det konservative folkepartis vegne anbefale lovforlaget til en hurtig vedtagelse.

Per Møller: Jeg kan også anbefale lovforlaget til vedtagelse i den foreliggende skikkelse og har kun en enkelt bemærkning at gøre.

Under udvalgsbehandlingen har man på ny drøftet spørgsmålet om levnedsmidlernes placering i vor u-landsbistand, og under behandlingen har ministeren udtalt, at der, som det siges, „eventuelt kunne ske en forøgelse af fødevarerhjælpen til udviklingslandene“ uden for loven om teknisk bistand. Jeg vil heroverfor pege på, at det vel bør være et åbent spørgsmål, om der ikke er behov for at ændre selve loven om teknisk bistand, så den ikke er indsnævret til, at man kun træder til med levnedsmiddelbistand i tilfælde, hvor der er tale om en ekstraordinær nødsituation. Jeg er overbevist om, at nødsituationen i mange lande er så lammende, så hæmmende for udviklingen, at man ikke behøver at indsnævre begrebet til denne ekstraordinære nødstilstand, hvilket vel i praksis vil sige, at der skal være en virkelig hungersnød, før man tager loven i brug.

Det er, som om man af og til i forsøget på at komme igennem med tanken om at give levnedsmidler større indpas i vor u-landsbistand fornemmer synspunktet, at